

SLZY
SID

Hana
Militká

Hana Militká

SLZY

Tato fotografie mě inspirovala k detektivnímu románu Slzy.
Zleva: Petra Drdová, Vladimíra Drdová.

PŘEDMLUVA

Život je kaleidoskop příběhů. Každý ten příběh je naprosto jedinečný a neopakovatelný. Naše role jsou různé, vedle role hlavní máme ještě mnoho rolí vedlejších, přičemž každá z těchto rolí má svůj smysl a řád. Příběhy do sebe někdy zapadají jako puzzle, jindy se příběh rozpadne a zůstanou z něj pouhé střepy. Osud je posbírání, nasype do krasohledu a zatočí. A máme tu nové příběhy, nové role, pokaždé jiné. Hybatelem příběhů je hledání

odpovědi na otázku smyslu života a nekonečná touha člověka po naplnění všech jeho potřeb. Jedna z největších potřeb člověka je láska, jež má mnoho podob. Ne každý má to štěstí a svou osudovou lásku potká, nebo spíš nedokáže rozpoznat, že ji potkal. Mnohé lásky se tak minou nebo se setkají v nepravý čas. Na konci svého života budeme rekapitulovat. Byl můj život šťastný a naplněný? Mám na co vzpomínat? Každý z nás chce odpovědět, že ano.

Já osobně prožívám život šťastný a naplněný. Strídají se v něm vítězství a prohry, do radostí se míchá smutek a zoufalé slzy se často proměňují v slzy smíchu či dojetí. Už jsem ve svém příběhu na stránce, kdy vím, že i když jsem právě dole a pláču, má to svůj smysl a význam. Vážím si svého štěstí, které už umím pojmenovat. Nejen že jsem potkala toho pravého a mám skvělou rodinu, ale také jsem se naučila, že pro to, aby tomu tak bylo, musím něco dělat.

Příběhů není nikdy dost. Příběhy nás učí pochopit a uchopit naše štěstí. Zjistíme tak, že všichni stále hledáme odpovědi, že v tom nejsme sami. Příběhy pomáhají, v tom vidím jejich velký smysl. Dávají sílu, inspiraci a chuť do života.

Je nádherné, že psaním příběhů Hana Militká, moje vzácná teta, naplňuje nejen život svůj, ale napomáhá též k naplňování životů svých čtenářů.

Vladka Drdová

Leden 2021, Roztoky

Film

Lucie si dojetím utírala slzy pod dojmem velké lásky, kterou právě prožila v kině.

„Potkám jednou někoho, kdo mě bude milovat celý život?“ vzdychla a přidala do kroku. Blížila se desátá večerní a bylo docela chladno.

Lekla se, když jí dva starší kluci zastoupili cestu.

„Kam tak sama, holčičko? Stýská se ti po dobrodružství s pořádnými chlapy?“ přistoupil drzý blondák a strčil do ní.

Upadla na zem.

„Tak co, Kájo? Jdeš první? Nebo máš slabý žaludek a budeš se jen dívat?“ obrátil se na černovlasého.

„Blázníš? Není nad první rozbalení. Dokud dárek nevidím, nemůžu ti odpovědět.“

„Máš pravdu. Dej si na čas. Slečinka určitě nikam nespěchá.“

Lucii se podařilo vstát. Dala se na útěk.

„Hele, soustíčko ti prchá! Ještě není dost udušená. Chyť ji. Bude to napínavější, než kdyby jen ležela a bulila.“

„Ještě jsem na ni ani nesáhl. Až ji vážně začnu dusit v tomátě, to bude teprve ta pravá pochoutka,“ zasmál se Karel. „Hlavně doufej, aby na tebe taky něco zbylo. Když se pustím do pořádné práce, moc toho po mně nezůstává.“

„Dělej, jak myslíš. Když nezbude, najdu si jinou. Hele, támhle jedna běží, rovnou proti nám,“ zasmál se blondák Adam. „Ta bude moje!“ zařval vítězně a vrhl se na přibíhající dívku.

Ta ho nečekaně kopla do brady. Zůstal otřesený. Přitočila se z boku a zneškodnila ho. Adam sotva dýchal. Nakonec se zhroutil a lapal po dechu.

Karel se zastavil a zíral, co s ním ta hubená káča provedla. Vůbec si nevšiml, že se ocitla proti němu, chytla ho, praštila s ním o zem a on se válel s vyraženým dechem, neschopný jediného slova.

Popadla Lucii pod paži a táhla ji na kolej: „V dnešní době musíš být opatrná. Potuluje se tady kdejaká svoloč. Chodíš na tělesnou fakultu?“

„Jo, ty taky?“

„Jasně. Jak vidím, asi nechodíš do džuda.“

„Zatím mě to nenapadlo.“

„Hned zítra si o to požádej. Nemůžeš chodit večer po ulicích bezbranná.“

„Studuju balet a gymnastiku.“

„To jim chceš zatančit, až tě příště přepadnou? Myslíš, že jim baletem nebo gymnastikou naženeš strach?“

„To asi ne,“ přiznala v rozpacích.

„Říkám ti, džudo, aikido, kickbox. Je jich víc. Stačí si vybrat, aby ses dokázala ubránit. Nesmíš toho zneužít, ale máme právo použít všechno, co je nutné. Přece se nenecháš znásilnit. Někteří úchylové se vůbec neštítí holku i zabít. Většinou jsou to zmetci,

kterým sex moc nejde. Jinak by se vyřádili se svou holkou a byl by klid.“

„Moc ti děkuju, zachránilas mě. Vůbec mě nenapadlo, že se mi může něco takového večer v deset stát. Nevím, jak bych bez tebe dopadla. Spíš si to ani nechci představit.“

„Hlavně přemýšlej a přihlas se do nějakého bojového sportu. Nemusíš ani na turnaje, prostě si osvojiš techniku a máš nad takovými hajzlíky vyhráno. Většinou jsou tihle ubožáci moc líní na to, aby studovali nějaký sport.“

„Díky moc. Určitě se přihlásím. Do kterého ročníku chodíš?“

„Do druhého. Mám za sebou republikové akce i pár zahraničních. Je to docela zábava.“

„Můžu ti zavolat, kdybych potřebovala pomoc?“

„Jasně. Tady je moje číslo mobilu.“

Obě vstoupily na kolej. Každá bydlela v jiném patře.

„Už na tu blbost nemysli. Hlavně se nauč bránit.“

„Díky, jsem Lucie, kdybych ti volala, abys věděla.“

„Milena, těší mě.“ Podaly si ruku a rozešly se do svých pokojů.

Lucie nemohla strachy usnout. Hned druhý den se přihlásila do džuda.

Brzy zjistila, že má talent na veškerý pohyb. Nemusí se specializovat jen na základní disciplíny.

Za pár týdnů si jí všiml profesor Hán: „Vidím, že jste velmi nadaná. Docela by se mi váš talent hodil do mezinárodní skupiny, kterou vedu. Co vy na to? Jezdila byste po světě a účastnila se představení? Určitě by vás to bavilo a ještě vyděláte peníze. Tohle

není špatně placené. Mohla byste na rok, na dva přerušit studia, pak všechno hravě doženete," lákal ji.

„Nevím, tohle mě vůbec nenapadlo. Budu o tom přemýšlet. Do kdy se musím vyjádřit?“

„Příliš neváhejte, zájemkyň je dost. Jste jiný typ. Neotřelá, vypadáte nevinně. Mám ve skupině dva druhy žen. Jedny jsou přebornice v džudu. Druhá skupina jim dělá partnerky. Hrají, že přijímají údery a prohrávají. Na to máte určitě talent. Bral bych vás jako džudistku herečku. Doufám, že nejste natolik ambiciózní, abyste musela vyhrávat a být šampiónkou. Na to mám lepší a hlavně zkušenější. Ještě byste musela pár let trénovat.“

„Promluvím s rodiči. Možná nebudou souhlasit s přerušením studia.“

„Máte právo rozhodovat sama, jste plnoletá.“

„Ano, vím. Do týdne dám vědět. Děkuju za velkorysou nabídku.“

„Ještě nevíte, kolik byste vydělala.“

„Ano. Kolik myslíte?“

„Měsíčně dva tisíce dolarů, za každý zápas prémie pět set. Co vy na to?“

„Pěkná vyhlídka. Dám vědět," rychle se rozloučila. Měla další hodinu. Balet milovala a nechtěla přijít pozdě.

Celý týden usilovně přemýšlela, jak se k nabídce postavit. Doma zatím nic neřekla. Potřebovala si ujasnit, co vlastně sama chce. Pak rodiče přesvědčí. Tím si byla jistá.

Čekal ji velký krok do neznáma. Měla obavy, že to ovlivní celý její další život.

Rozhodnutí

V pátek usínala s tím, že nabídku nepřijme.

V sobotu při probuzení si nebyla tak jistá.

Rodiče seděli u stolu, snídaně se ani nedotkli.

„Co se vám stalo?“ zeptala se dcera.

„Ani se neptej,“ mávla zoufale rukou máma.

„Můžu nějak pomoci?“

„Kdepak. Musíme napřít síly, abys dostudovala.“

„Ještě mě čeká pět let i s praxí,“ řekla udiveně.

„Já vím, jen se najež, ať můžeš v klidu studovat,“ starala se máma.

„Co se děje? Řekněte mi to. Nejhorší ze všech strašidel je nevědomost. Budu si představovat, že je někdo vážně nemocný. Nebo se něco stalo babičce?“

„Ne, ta je v pořádku.“

„Nebo tobě, mami?“

„Jsem v pořádku. Ale táta...,“ matka začala vzlykat.

„Co je?“

„Přišel o práci. Prý budou renovovat podnik a musí část lidí vyhodit. Spíš si myslím, že zase někdo z vedení chytračí a chtějí tam dostat svoje lidi. Přitom táta je tam víc jak dvacet let. Má spoustu zkušeností.“

„Co uvedli jako důvod propuštění?“

„Jak říkám, renovace. Musí prý na nějakou dobu omezit provoz. Kdo ví, co je za tím. Možná se chystají firmu prodat, udělat z ní menší podnik a mít tučný zisk. Dneska jeden neví. Každý myslí na sebe a po lidech jim nic není.“

„To je hrůza,“ chytla tátu i mámu za ruku.

„Nejhorší je, že se blíží k šedesátce. Nic nesežene. Do předčasného důchodu jít nemůže, dali by mu pár halířů na celý zbytek života. Z toho by nevyžil ani sám, natož s námi,“ rozplakala se maminka.

„Vážení rodiče,“ řekla Lucie slavnostním hlasem. „Možná jste mi právě pomohli v rozhodování. Před pár dny mi profesor Hán dal velkorysou nabídku.“

„Jakou? Snad nechceš nechat studia?“ zděsila se matka.

„Ne, opravdu nechci opustit školu. Musím ji dostudovat. Ale právě moje fakulta mi dala nabídku.“

„Jakou?“ vydechli oba.

„Stát se členkou džudistické skupiny.“

„Opustila bys fakultu?“

„Ne, je to v rámci fakulty. Profesor Hán, který nás vede právě na džudo, založil skupinu a jezdí s ní po světě. Vydělá se tím docela dost peněz. Říkal, že mám talent a hodila bych se mu do skupiny.“

„Holčičko moje, přece nebudeš brouzdat opuštěná po světě. To nám nijak nepomůže. Můj kantorský plat je malý, jak víš, ale takovou oběť od tebe nemůžeme chtít.“

„Mami, oni za to platí. Měla bych stálý plat dva tisíce dolarů měsíčně a za každý zápas pět set.“

„Kolik zápasů bys měla za měsíc?“

„Na to jsem se ještě neptala. Ale možná jeden, dva týdně. To by mi vydělalo spoustu peněz!“

Oba na ni nevěřicně koukali.

„Připraví se taková show, všechno je domluvené, ale vypadá to jako skutečný zápas.“

„No...“ prohodil táta a na víc se nezmohl.

„Nechce se mi ani věřit, že by ti za pár kotrmelců dali takové peníze,“ kroutila hlavou mamka.

„Vážně, na západě na to lidi chodí. Mívají narváno. Prý je velmi atraktivní, když se mladé holky perou.“

„Jo, už vidím, jak kdejakej vozembouch si představuje, že se perou právě kvůli němu. Pak se naparuje, jako kdyby vyhrál zápas,“ řekl opovržlivě táta.

„No a co? Hlavně, když všichni platí,“ usmála se Lucie.

„Na jak dlouho by to bylo?“

„Nevím, rok, dva, pak bych si dodělala školu a třeba učila balet nebo i džudo.“

„Jen aby se ti to nezalíbilo. Člověk si na velké peníze zvykne raz dva,“ starala se máma.

„Nebo bych si pak založila taky takovou skupinu a vydělávala dál...,“ napadlo Lucii.

„Opovaž se!“ vyjel táta. „Školu musíš dodělat.“

„Tati, ty máš jeden a půl vysoké a klidně ti z ničeho nic řeknou, že tě nepotřebují. Dneska je jiný svět.“

„No nevím, ale škola je potřeba.“

„Mám čas do pondělí. Pak na hodině džuda musím říct závazné slovo. Poradte mi, co mám dělat?“

„Co chceš ty sama. Jak to cítíš?“ zeptala se máma.

„Moc ráda bych zkusila tu skupinu. Pobýtem v cizině získám spoustu zkušeností. Někdy jsou cennější než papír ze školy.“

„Co na to říkáš, táto?“

„Já ti nevím. Je riskantní pustit mladou holku do světa.“

„Třeba bys mohl jezdit s ní. Nepotřebují asistenta?“

„Netuším. Můžu se zeptat.“

„Copak bych to uměl? Spoustu mladých holek kolem sebe, abych se na stará kolena nespustil, mámo!“ plácl ji po rameně s viditelně lepší náladou.

„Musím se přiznat, že se o tu naši malou Lucinku bojím.“

„Mami, nejsem malá Lucinka. Některé holky jsou v mém věku vdané. Některé už mají děti. Ovšem pokud si vzaly bohaté ženichy. Jak jste mi prve řekli, naše situace je kritická. Možná by se pro tátu našla nějaká prácička. Ani by nemusel nikomu říkat, že ho vyhodili. Tím se nikdo rád nechlubí.“

„Byla bych tady opuštěná!“ vzlykla zoufale matka.

„Na víkend bys jela za námi. Nebo třeba někdy my domů. To všechno zjistím.“

„No, já ti nevím. Přijde mi to celé bláznivé a hlavně riskantní.“

„Mami, vždyť víš, cos mi říkala, když jsem se bála vlézt do vody?“

„Ani si nevzpomínám...“

„Přece kdo nic nezkusí, nic nezíská. Když se mi tam nebude líbit, omluvím se. Hán si najde nějakou náhradu. Pak budeme vymýšlet, kde jinde si vyděláme. Ale když spočítáš, kolik vydělám, jde o řůru peněz, o jaké se mi nikdy ani nesnilo. Třeba si za to koupím byt a vezmu vás k sobě. Tím ubude placení nájmu. Ještě něco naspoříme a budeme se mít krásně!“ Lucie se nadšeně roztančila po pokoji.

Rodiče začali měknout.

„Jen abys neměla nějaký úraz,“ starala se matka.

„Neboj, mami. V tělocvičně trénujeme daleko těžší hmaty a pozice. Vidiš, a nic se mi nestalo. Jsem totiž šikovná!“ šťastně se zasmála a na důkaz předvedla salto. Cítila, že už má skoro vyhráno.

„Co myslíš, táto?“

„Holky moje zlatý, nabízí se nám řešení. Nemusíme se bát, že budeme spát pod mostem.“

Lucie ho objala a políbila.

„Já nevím. Mám o tebe strach. Leda na týden, na měsíc, než zjistíš, o co přesně jde.“

„Hurá!“ objala maminku a políbila ji.

Příprava

Lucie se pilně připravovala na zkoušky. Některé udělala v předstihu, aby se mohla věnovat dalším předmětům. Zároveň vyváděla od Mileny, co všechno s sebou po světě vozí. Sehnala správná zavazadla, nechala si ušít několikero sportovních kostýmů na představení, cvičební úbory měla. Rodiče uznali, že se musí vybavit na cestu a sáhli do malé, těžce naspořené rezervy.

S některými profesory se Lucie dohodla na speciálním režimu studia. Doufala, že si během dne najde chvilku na učení a jednou týdně se s nimi spojí přes Skype, aby nepřerušila studium.

Zbývaly dva týdny do odjezdu. Padl na ni smutek.

„Budu daleko od rodiny. Ani nevím, jestli se uvidíme každý měsíc. Milena říká, že spíš jo, ale moc přesvědčivě to nezní.“ Uklidnila se, když si uvědomila, že vlastně zachraňuje celou rodinu.

„Zkusím vydržet. Musím. Budeme si volat.“

Odjížděla odhodlaná.

Zato máma byla slzavá, že ani pořádně neviděla.

Táta mlčel. Kladl si za vinu, že kvůli němu dcera odjíždí zachránit rodinné finance.

Začínali turné v Paříži. Vystupovali téměř denně. Zpočátku byla velmi unavená, na nějaké studium nebylo ani pomyšlení.

„Jen co si trošku zvyknu na režim, bude líp,“ doufala.

Celý týden vystupovali ve čtvrti La Défense, v největší kryté multifunkční hale v Paříži, na jejíž stavbě se podílela česká firma. Lucie byla unešená.

Třetí den si všimla, že mezi diváky vždy v přední řadě sedává pohledný černovlasý mladík. Sice dávala přednost blondatým fešákům, ale ve Francii jich moc nečekala.

Dívky sklízely obrovský aplaus.

„Pane profesore, budeme mít pár dní volna? Ráda bych zajela domů,“ ptala se.

„V původním plánu mělo být volno. Musíš si zvyknout, že se věci mění. Máme neuvěřitelnou nabídku. Budeme tady ještě týden. Dokonce dostaneme prémie,“ usmál se Hán.

„Vůbec nevím, že se něco změnilo,“ vzdychla.

„Musíš sledovat denní i týdenní ferman. Změna je život.“

„Pak bude volno?“

„Kdepak. Odlétáme do Japonska. Když obstojíme v kolébce bojových umění, máme vyhráno.“

Lucie byla zklamaná. Očekávala sice pěknou sumu peněz, ale po rodině se jí stýskalo.

Tmavovlasý mladík tradičně nevynechal ani jedno vystoupení.

„Není normální,“ pomyslela si.

Přišlo poslední představení.

Aplaus nebral konce.

Dokonce i Lucie měla obrovský úspěch. Při děkovačce se jí dostalo potlesku ve stoje.